

нася отъ трактира всѣкога по една пѣсенъ. Чинтуловъ тогава най-напредъ съчини „Стани, стани, юнакѣ балкански, отъ дълбокъ сънь се пробуди“ и пр.“

Важно указание за поетическа продукция и за първенство и превъходство у Чинтулова намираме въ признанията на неговия приятелъ Найдень Геровъ. ККогато презъ 1846 год. младиятъ Геровъ се завръща отъ Одеса въ родината си, на пътъ за родния си градъ той посещава търновската Трапезица и носи съ себе си пѣснитѣ на своя приятелъ Чинтуловъ: „ККкога да тръгнемъ да обидемъ Трапезица, азъ зехъ съ себе си Добревити стихове. Като я обиколихъ сичката, запряхме ся на най-високо мѣсто, тамъ да ги прочетамъ. Наистина азъ не четяхъ стихотворение, а чувствувахъ това, чтото пише въ него, и о чудесе, кога дойдохъ до предпоследния куплетъ, ходжата извика на джамията, что е напредъ была църква Св. Петка, и книгата ми падна изъ ръце. Азъ ся навеедохъ та я зехъ и, докле слѣзохъ долу, не продумахъ дума“. Това писмо е характерно за романтичното наастроение на Герова и безсъмнено сочи Чинтуловото стихотворение „Възпоменание“, а твърде вѣроятно и нѣкои други отъ първитѣ му стихотворения — „... азъ зехъ съ себе си Добревити стихове...“, — които той ще е ималъ преписани въ своята книга или тетрадка, която е носилъ съ себе си.

Много плодотворно и важно за Чинтулова безспорно е влиянието, което той е изпитвалъ отъ руската литература. Въ Одеса той намира въ богатитѣ библиотеки храна за своя любознателенъ умъ и поетически настроения, следи съ младежки жаръ културнитѣ придобивки на своето време и черпи съ жадность отъ богатата съкровищница на руската литература. Особено любими на Чинтулова сж били поетитѣ отъ кръга на Пушкина и най-вече славянофилскитѣ поети, начело съ А. С. Хомякова, защото тѣхнитѣ стихотворения сж били откровение за поробенитѣ сла-